

Premi Fundació Banc Sabadell

AL BRESSOL DE L'ESPERANÇA

Autor: Aureli Trujillo Cabezas

Deixeu que se'n vagi el temps:
són cendra les seves passes.
A despit de vells hiverns,
vells records li vetllen calmes.
Deixeu que se'n vagi sol,
vestit amb els seus vells parracs,
que es perdi per cels d'aram,
on lluny la memòria guarda.

Deixeu que s'esmuny el temps
per transparents marinades,
per insinuants captards,
per anhelants matinades,
per escales de colors
en tots els blaus a trenc d'alba.

Deixeu que s'amari el temps,
deixeu que li parli l'aigua,
que dibuixi nous estels
per camins de vela blanca.
Són enigmes del desert
ses paraules aïllades:
Entotsolades al vent
seran dites en veu alta.

Deixeu que s'acosti el temps
a la nit tota esglaiada,
que en jardins verticals
li floreixin maragdes,
per perfils sinuosos
damunt roca esgrafiada.

Deixeu que s'endugui el temps
escomesa d'atzagaies,
oreig agraït del vent
en revolt de suaus albaes.
Fins a l'illa dels silencis,
on naufraguen vells fantasmes,
fressats camins tornaran
ancorats en l'horabaixa.

Deixeu que s'adormi el temps,
en descans sense recança.
Pel ponent de les paraules
nocturn fugaç d'abraçada.
Algú gosarà gronxar-lo
al bressol de l'esperança.